

Răsărire

Bragagiu

Zarea zilei ca sticlete
Țupăi din codru-n vale,
De pe nouri, mici și-ncete,
Razele se-ntind agale.

Pipăind ușor prin gheață,
Pe omătul strâns în valuri
Ele scapă-n dimineață
Picături de idealuri.

Care înfloresc scânteia
De o fac covor fantastic
Că îmi pare de aceia
Aerul că e elastic.

Se aude cum azurul
Tremură de încordare
Înecându-mi împrejurul,
Potopind preajmă și zare.

„Vreau să zbor! - așa îmi zice
Sufletul pe avântate -
Din frumosul de aice
În splendoarea de departe!”

Și îl cred: prea e frumoasă
Ziua care se începe
Când cărarea mlădioasă
Nu-ndrăznesc a o pricepe.

Și-o urmez cu urme grele
Pe-unde își lăsară săni
Goana-n linii paralele
Peste semne de dihănii.

De mă duc și eu în fugă
Din plecare în venire
Precum ar râvni o rugă
Toată spre desăvârșire.
Victor Bragagiu
victorbragagiu.blogspot.com